

— det inkvisitoriske Forhør under det ny System. Det modvirkede man saa ved at udtale en almindelig Bestemmelse: I skulle ikke begynde med enkelte Spørgsmaal, men I skulle give Lejlighed til en sammenhængende Forklaring. Det er Formen. Det er dette Krav, der skal begyndes med, at der gives den sigtede Lejlighed til en sammenhængende Forklaring over Sigtelsen i sin Helhed i Stedet for at plukke Afhørelsen op i enkelte Spørgsmaal — det er det, som har motiveret de Bestemmelser, der ere blevne fulgte som Mønster til Bestemmelsen, som den nu findes i Lovforslaget. Det er den sammenhængende Forklaring alene, det tænker paa. Men saa er der virkelig Anledning til at sige: Ja, men naar der kun gives Lejlighed til en sammenhængende Forklaring, kan man komme i Tvivl; naar der kun gives Lejlighed til en sammenhængende Forklaring, skal den saa ikke kunne suppleres ved enkelte Spørgsmaal, som ere motiverede ved den sammenhængende Forklaring? Og det er det, vi ville give en Bekræftelse af, at disse Spørgsmaal ikke ere udelukkede, fordi det er udelukket at begynde med en oplukket, enkelt og speciel Forklaring. Det er denne Tvivl, som efter vor Mening bør afværges ved en Tilføjelse til Bestemmelsen, saaledes som vi have foreslaaet.

Det næste Ændringsforslag, Nr. 271, er motiveret derved, at selv om man opgiver det inkvisitoriske Forhør, opgiver man jo ikke i og for sig Opfordringen til den sigtede og den naturlige Pligt for den sigtede til at tale Sandhed og heller ikke Pligten til at tale og svare. Lovforslaget indeholder i saa Henseende allerede dette, at tier han, saa kan Dommeren gøre ham opmærksom paa, at det kan blive til Skade for ham ved at vanskeliggøre Forsvaret eller medføre Sagens Forhaling. Denne Henvendelse til ham kan Dommeren gøre allerede efter Lovforslaget. Vi mene nu, at det bør tilføjes, at han ogsaa kan gøre en anden Henvendelse til ham, nemlig sige til ham: Ja, det kan komme dig til Skade ogsaa ved Bevisbedømmelsen. Det kan altsaa anvendes i hans egen Interesse, idet han faar at vide, at man kan tie sig en Dømfældelse til. Dommeren bør kunne sige til den paagældende: Ti ikke stille, det kan blive til din Skade, det kan medføre en Bevisbedømmelse, som bliver dig ugunstig. Saaledes er det tænkt, og saaledes vil Dommeren bruge det, naar dertil findes Anledning. Det kan jo nemlig meget ofte

være, at Tavsheden er motiveret paa en anden Maade, saa at Dommeren ikke finder Anledning til at henvende sig til sigtede; men det kan kun være i den sigtedes Interesse, at Dommeren har Ret til at sige dette til ham.

Det næste Ændringsforslag, som jeg skal omtale, følger lige efter, det er Nr. 272. Det angaar det Tilfælde, at en Mand træffes paa fersk Gerning, hvor der ikke er Tale om en saadan større Forbrydelse, som kan medføre Fængsling, men naar der altsaa er Tale om en Anholdelse for Gadeuorden eller deslige, Beskadigelse af offentlige Mindesmærker eller sligt. Der er det jo indrømmet, at han kan anholdes straks af Politiet, ja, vel ogsaa af enhver Borger, men det tilføjes: for saa vidt han ikke vil afstaa fra sin forbryderiske Virken; holder han op, skal han ikke kunne føres øjeblikkelig for Retten. Det er det, vi ikke finde rigtigt. Det ideale er jo, at Straffen skal følge lige saa hurtig paa, som Forbrydelsen er begaaet, men det kan i Reglen ikke opnaas. Ved Smaasager kan det undertiden opnaas, han maa straks følge med og faa sin Bøde for det, han har gjort; han skal ikke kunne sige: ja, den Skade er gjort, men nu skal jeg holde op. Dermed skulde det offentlige altsaa være henvist til at indkalde ham og skaffe sig hele det Besvær, som kunde undgaas ved, at han øjeblikkelig maa følge med og faa sin Straf. Det vil i Reglen meget hurtigt kunne afgøres; det er noget, som svarer til den offentlige Politiret, og det er noget, som man alle Vegne har, at den, som gribes paa fersk Gerning i sligt, maa ogsaa straks følge med og faa sin Straf. — Saa er der Ændringsforslag Nr. 274. Det er stillet af Flertallet; Mindretallet har ikke tiltraadt det. Der findes i § 829, sidste Stykke, en Bestemmelse om, at om de frugtesløse Anholdelser, de Anholdelser, hvor den paagældende løslades inden 24 Timer og ikke stilles for en Dommer, skal der dog gives Beretning til Overanklageren. Vi kunne ikke se andet, end at det er en ganske overflødig Ulejlighed; der paalægges derved til ingen Nytte et stort Skriveri. Vi mene derfor, at det bør udelades.

Under Nr. 275 er der stillet en Række Forslag med Hensyn til Forandring af enkelte Udtryk i Hoved-Fængslingsparagraffen, nemlig § 835. Det er til Dels Ubetydeligheder, men til Dels dog af Vigtighed, idet vi mene, at bogstavelig opfattede kunne og maaske bør